

תת"ע 7418/05/15 - מדינת ישראל נגד רימא שוויקי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7418-05-15 מדינת ישראל נ' שוויקי
תיק חיצוני: 90501545744

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	רימא שוויקי

החלטה

בפני בקשה למחיקת כתב אישום בשל התיישנות.

ביום 18.5.15 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום והזמנה לדין המייחסים לו עבירת מהירות שתועדה במצלמה, שאינה מסוג ברירת קנס.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 29.3.14 נהג הנאשם בצומת דרך חברון ורחוב התנופה במהירות של 84 קמ"ש, בדרך עירונית בה המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש.

ביום 10.6.15 בוטל פסק דין שניתן בהעדר הנאשם, משהתברר כי הנאשם לא זומן כדין וכי על גבי אישור המסירה נרשם "מען בלתי מספיק".

לטענת ב"כ הנאשם, יש לבטל את האישום ולקבוע, כי העבירה התיישנה כיון שהעבירה המיוחסת לנאשם בוצעה ביום 29.3.14 ולפי הוראות סעיף 225א(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**"), היה על המאשימה לשלוח לנאשם הזמנה לדין תוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה.

המאשימה לא עשתה כן וזימנה את הנאשם לדין לראשונה רק ביום 3.3.15 וגם אז שלחה את ההזמנה לכתובת לא נכונה.

בתגובה לבקשה טענה ב"כ המאשימה כי שלחה לנאשם הזמנה כדין עוד ביום 18.4.13, בדואר רשום שמספרו עמוד 1

00011441944RR. לראייה צירפה המאשימה צילום מסך בלתי קריא של השורה הרלוונטית מתוך המערכת הממוחשבת המשטרית "דות".

בתגובה לטענות המאשימה טען ב"כ הנאשם, כי אין להסתמך על פלט דות, וכי אף לאחר בדיקת המעקב באתר הדואר אין מידע לגבי אותו מספר דואר רשום.

לטענתו משעה שהוכח, כי המאשימה זימנה את הנאשם לכתובת שאינה נכונה מוטל עליה נטל מוגבר להוכיח שבפעם שקדמה לכך שלחה את ההזמנה לכתובת הנכונה.

עיון

אני מקבלת אני את טענות ב"כ הנאשם.

סוגיית ההתיישנות בעבירות תעבורה נדונה בהרחבה בתת"ע (נצ') 775-07-08 **מדינת ישראל נ' אבו סביה**, לא פורסם (מיום 29.5.10) (להלן: "**פס"ד אבו סביה**"). פסק הדין התייחס לסעיפים 239 א ו- 225 א לחסד"פ באשר לחובת משלוח הזמנה לדין בדואר רשום בפרק זמן של 4 חודשים בעבירה שתועדה במצלמה ולרציונל מאחורי הסעיף שמטרתו לאפשר לנאשם להתמודד עם הדוח או האישום ולהתגונן מפניו באופן אפקטיבי. ברור כי ככל שחולף הזמן ממועד ביצוע העבירה קשה יותר לנאשם לזכור מה היה באותו מועד והדבר מקשה על יכולת ההתגוננות שלו.

באשר לנטלי ההוכחה בדבר משלוח הודעה על ביצוע העבירה במועד, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך את החזקה.

נקבע בפסיקה, כי כדי להוכיח שההודעה נשלחה בדואר רשום כדין על המאשימה לעשות כן באמצעות אישור מסירה הממולא כדין. וכדברי כב' השופטת איראלי בפס"ד אבו סביה:

"אין במסמך זה, לטעמי, כדי להוות ראיה מספקת לשם החלטה של חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א

לתקנות. בעניין זה הריני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמת, לפיה "אישור המסירה" עליו נסמכת המאשימה, חסר פרטים מהותיים שבהעדרם, אין לבסס עליו את חזקת המסירה. עובד רשות הדואר ציין רק את שמו "עבד" ואת התאריך "23.4.08" וסימן איקס לצד המילים "לא נדרש". הוא לאפרט, במקום המתאים לכך במסמך, כיצד פעל באותו תאריך - האם ביקר בכתובתה של הנאשמת? האם איש לא נמצא במען? האם השאיר לה הודעה בביתה והפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר? לא ניתן ללמוד מן האישור האם בכלל נערך ביקור בביתה של הנאשמת, שמא היא הוזמנה לסור ליחידת הדואר ולא הגיעה. כמו כן, עובד הדואר כלל לא ציין את פרטיו המלאים על גבי האישור, לרבות שם משפחתו, ולא חתם על האישור כנדרש."

במקרה דנן כלל לא הוצג אישור מסירה, אלא אך ורק פלט מתוכנת המחשב המשטרית "דותן" שאינו קריא, אשר לטענת המאשימה על פי אחת מהשורות הרשומות בו נשלח דואר רשום לנאשם בתוך ארבעה חודשים מעת ביצוע העבירה.

השאלה אם ניתן להתייחס לפלט של מערכת דותן כרשומה מוסדית, הינה במחלוקת.

מחד קבע כב' השופט מודריק בעפ"א (ת"א) 8329/05 **גל נ' עיריית תל אביב**, לא פורסם (מיום 29.10.06) כי ניתן להסתמך על פלטי עיריית תל אביב הדומים לפלט מערכת הדותן, כרשומה מוסדית.

מאידך קבע כב' השופט רוזן בעפ"א (ת"א) 80059/07 **גנאל ואח' נ' עיריית תל אביב**, לא פורסם (מיום 11.11.07) כי אין אפשרות להתייחס לפלט מחשב של רשות מרשויות החקירה שהינה התובעת בתיק כאל רשומה מוסדית, וזאת לפי סעיף 36(ג) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), הקובע:

"הוראת סעיף קטן (א) לא יחולו על רשומה אשר נערכה על ידי רשות מרשויות החקירה או התביעה הפלילית והמוגשת בהליך פלילי על ידי רשות כאמור..."

מחלוקת זו טרם הוכרעה בבית המשפט העליון.

כב' השופטת וקסמן הביעה דעתה לאחרונה בתת"ע (פ"ת) 2366-09-14 **מדינת ישראל נ' אמסלם**, לא פורסם (מיום 25.3.15) בנושא וצינה כי נוכח סעיף 36(ג) לפקודת הראיות, והיות ועסקין בהליך פלילי, הרי שיש לפרש בצמצום את דבר המחוקק.

היות ופלט דותן נערך על-ידי הרשות החוקרת ומוגש כראיה בהליך הפלילי אין מקום להכיר בו כראיה וכרשומה מוסדית. השופטת וקסמן חזרה בה מגישה קודמת שהביעה בפסק דין אחר בו קבעה כי ניתן להסתמך על פלט דותן כרשומה מוסדית (תת"ע (פ"ת) 7563-05-14 **מדינת ישראל נ' לביא**, לא פורסם (מיום 3.9.14)).

אף אני סבורה כי יש לפרש את סעיף 36(ג) לפקודת הראיות באופן דווקני, ואין להסתמך על פלט מערכת דותן כדי לקבוע חזקת מסירה כדין בדוחות משטריים.

עמדה זו מתחזקת בנסיבות המקרה שבפני לנוכח העובדה שבעבר שלחה המאשימה הזמנה לדין לכתובת שאינה נכונה, כאשר המסמך שהוגש כלל אינו קריא וכאשר לטענת ב"כ הנאשם אין מידע על דבר הדואר.

אציין עוד, כי מתעוררת שאלה כיצד זה כטענת המאשימה נשלחה ההזמנה לדין לפני למעלה משנתיים ואילו התיק נפתח לראשונה רק ביום 18.5.15 וכלל לא התקיים בו דיון בבית המשפט.

אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח כי הזמנה לדין נשלחה כדין במועד ומשכך אני מורה מחיקת האישום.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ה, 24 אוגוסט 2015, בהעדר
הצדדים.